

MAFINKA HÍRADÓ

2025. JANUÁR

„Ti vagytok a föld sója”
(Mt 5, 13 a)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

Ókeresztény áldás (IV. század)

Az Úr legyen előtted, hogy az igaz útra vezessen téged !

Az Úr legyen melletted, hogy karjaiba zárjon és oltalmazzon téged!

Az Úr legyen mögötted, hogy megőrizzen téged a gonoszok álnokságától!

Az Úr legyen alattad, hogy felfogjon, ha elesel, és kihúzzon téged a csapdából!

Az Úr legyen benned, hogy megvigasztaljon téged, ha szomorúság nehezedik szívedre!

Az Úr legyen körülötted, hogy megvédjen téged, ha ellenség ront rád!

Az Úr legyen fölötted, hogy áldás szálljon rád!

Így áldjon meg téged a jóságos Isten!

TARTALOM

2

Lectori salutem

3

Legyünk a föld sója!

5

Tanúságtétel:

Vámosi Péter

8

Beszélgetés

Andrzej atyával

10

Mese:

Szentmisére járunk

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

Ferenc Pápa 2025-re Szentévet hirdetett, mely 2024. december 24-én a Szent Péter bazilika szent kapujának megnyitásával kezdődött el. A jubileumi év mottója a "Remény zarándokai", mellyel a pápa mindnyájunkat meghív, hogy a megújulás útjára lépve közelebb kerüljünk Istenhez, megerősödjünk hitünkben és hivatásunkban. A kegyelmi időszak lehetőséget ad arra, hogy újra rátaláljunk Isten szeretetére és betöltsük feladatunkat, hiszen minden mise végén elhangzik: küldetésünk van. Az örömhírt, Isten szeretetét és irgalmasságát vigyük el a világba!

A jubileumi év a bűnbocsánat és a bűnökért járó büntetés elengedésének az éve, a megtérés, a gyónás és a vezeklés éve is. Emellett a szolidaritás, a remény, az Isten szolgálatára való elköteleződés éve, örömben és a testvérekkel való békében.

Újságunkkal mi is vállaljuk ezt a missziót; interjúkkal, cikkekkel hívjuk fel a figyelmet a jubileumi évre. Az év elején áttekintjük, hogy min kell változtatnunk ahhoz, hogy jó irányba, a mennyei céljaink felé, az élet-szentség irányába haladjunk. A lapszám írásai ehhez is szeretnének segítséget nyújtani. Alexa meséje a kisgyerekes családokat buzdítja, hogy a küzdelmet vállalva jöjjenek misére! Gorove László elmélkedése és az Andrzej atyával készült beszélgetés támpontokat nyújt a keresztény életrendezéshez. Az Arcképcsarnok rovatban Vámosi Péter a komolyabb, mélyebb imaélet lehetőségeire és gyümölcseire irányítja figyelmünket.

B.Ú.É.K. – Bízunk újra életünket Krisztusra!

(B.A, M.E.)

Legyünk a föld sója!

Az év elején számot szoktunk vetni önmagunkkal. Hol tartunk, min szeretnénk változtatni stb. Talán érdemes elgondolkodni azon is, milyen hitem van, milyen kapcsolatom van Istennel? Egyáltalán milyen keresztény életet élek és szeretnék-e ezen változtatni? Irányítsa gondolatainkat Dr Gorove László buzdító beszéde, hogyan válhatunk a föld sójává. A lelkesítő beszéd a Szűz Mária Plébánia karizmatikus szokásos pénteki dicsőítő alkalmán hangzott el.

„Ti vagytok a föld sója. De ha a só ízetlenné válik, mivel sózzák meg? Semmire sem jó többé, mint hogy kidobják és eltapossák az emberek.” (Máté 5, 13)

Mire jó a só?

Só nélkül az étel ízetlen. A népmeséből is tudjuk, hogy a legkisebb királylány úgy szerette édesapját, mint emberek a sót. Elsőre ez nem volt vonzó a király számára, de amikor só nélküli ételt kapott és semmi sem ízlett neki, akkor értette meg azt, amit a lánya mondott. Régen Izrael népe a Holt-tengerből merített sót, úgy hogy egy zsákocska szívta magába a sót. Ezt lógatták bele az ételbe, hogy az ételt megízesítsék. Amikor a zsákocska már nem volt sós, azaz elvesztette az ízét, kidobták.

A keresztény életnek is vonzónak kell lennie, ízletesnek.

De mi másra is jó a só?

A só szomjúságot kelt. Ezt tudjuk jól, hiszen a lovakat, akik nem akarnak inni “sóval gondozzák”, hogy aztán szomjasak legyenek. Ugyanez igaz a keresztény életre is. Úgy kell hirdessük az örömhírt, hogy szomjúságot ébresszünk iránta, hogy a körülöttünk lévők szomjazzák Isten Igéjét, a keresztény életet!

A só tisztításra, fertőtlenítésre is alkalmas, azaz távol tartja a vizet, ezáltal a baktériumokat. A keresztény életben ez a tisztítás, fertőtlenítés azt jelenti, hogy van megkülönböztető képességünk a lelkek felett. Tudjuk mi a jó, mi a rossz, hallgatunk lelkiismeretünkre, a Szentlélekre. Ezáltal a gonoszt Isten erejével távol tudjuk tartani, le tudjuk győzni.

„Beszédetek legyen mindig kedves, sóval ízesített, hogy tudjátok, miképpen kell kinek-kinek megfelelnetek!” (Kol. 4, 6)

Beszédünk legyen kedves, de ez nem jelenti azt, hogy a beszédünknek édesnek, keserűnek vagy savanyúnak kellene lennie. Mit is jelent ez?

A beszédünk nem kell, hogy édesgető, langyos legyen. Tudnunk kell, mit jelent kereszténynek lenni és ezt képviselnünk is kell. Tudnunk kell, hol vannak a határok, és ezt érdemes megtanítani a gyermekeinknek is. Hiszen ha mindig engedek a gyermek kedvének, akkor tulajdonképpen ki is irányít és kit követek? A kedves, sóval ízesített beszéd lesz a jó példa, amit a gyerek is követni akar majd. Arról is példát mutathatok, hogy ember vagyok és bocsánatot kérek, amikor hibázom. Az édesgetéssel, folyamatos engedékenységgel tulajdonképpen megpróbáljuk szélesebbre tárnunk azt a keskeny utat, amit Jézus jelölt ki számunkra.

A beszédünk ugyanakkor ne legyen keserű, megkeseredett! Nagyon jó példa erre a világvégevárás. A félelem nem segít annak, aki még nem hisz, csak lebéni és reményvesztettséget kelt. Nekünk a remény követeinek kell lennünk, akik az örömhírt örömmel, hittel hirdetik és reményteli üzenetet visznek a világba.

Ne legyünk savanyúak sem! Nem mindegy, hogy milyen ábrázattal jövünk ki a templomból, mit üzenünk a külvilágnak. Savanyú, fáradt arccal vagy örömmel teli, sugárzó ábrázattal lépünk-e ki? A mi kisugárzásunk másokat is odacsalogthat a templomba, a hithez.

Ferenc Pápa az *Evangelii Gaudium*, *Evangélium örömhíre* apostoli buzdításának 3. pontjában a következőket írja:

„Meghívok minden keresztényt – éljen bárhol és bármilyen helyzetben –, hogy még ma újítsa meg személyes találkozását Jézus Krisztussal, vagy legalábbis döntsön úgy: engedi, hogy ő találkozzon vele, hogy mindennap szünet nélkül keresi őt. Nincs olyan ok, amiért valaki azt gondolhatná, hogy ez a meghívás nem neki szól, mert „senki nincs kizárva abból az örömből, melyet az Úr hozott”. Aki kockáztat, azt az Úr nem csapja be, és ha valaki csak egy apró lépést tesz is Jézus felé, felfedezi, hogy ő már tárt karokkal várja érkezését. Itt van a perc, hogy azt mondjuk Jézus Krisztusnak: „Uram, hagytam rászedni magam, ezerféleképpen menekültem szereteted elől, de most újra itt vagyok, hogy megújítsam szövetségemet veled. Szükségem van rád. Fogadj vissza újra, Uram, fogadj ismét megváltó karjaidba.” ... Ne meneküljünk el Jézus feltámadása elől! Soha ne hagyjuk magunkat legyőzni, bármi történjék is. Semmi se lehessen nagyobb, mint az ő élete, mely mindig előrehajt bennünket!”

Mi az, ami sóssá teszi az életedet? Mire van szükséged ahhoz, hogy az Istenkapcsolatod élő legyen?

Mindenkinek más-más lehet erre a válasza. Mi a következő válaszokat kaptuk:

- Reggel Szentírásolvasással és imával kezdem a napomat. Ha ez nem így történik, a napom másként indul...
- Misére járás, áldozás, amikor csak tudok
- Gyónás, szentségek vétele
- Isten Igéjét akarom minél többet olvasni és megismerni
- Közösségbe járás, közösséghez tartozás
- Tanítások, tanúságtételek hallgatása, majd azok továbbadása. Fontos, hogy mit hallgatok és miről beszélgetek...
- Dicsőítés, szentségimádás
- Szent énekek, dicsőítő dalok
- Lelkivezetés

Neked mire van szükséged ahhoz, hogy élő Istenkacsolatod legyen? Mennyi időt szánsz Istenre az életedből?

A kapcsolatokat ápolnunk kell, különben langyossá válnak. Ugyanez igaz az élő Istennel való kapcsolatunkra is. Ő vár rád, szeretne veled beszélgetni! Szeretné átalakítani a beszédedet, az életedet. Szeretné, ha a beszéded kedves, sóval ízesített lenne!

Forrás: Ferenc Pápa: *Evangelii Gaudium*, *Az Evangélium öröme* kezdetű apostoli buzdítása, Szent István Társulat, Budapest, 2014

Újságunk szerkesztőinek régi terve volt, hogy szóra bírjuk közösségünk tagjait: meséljenek hitükről, Istenélményeikről. Vámosi Pétert sokan ismeritek, ő az a kedélyes kisgyerekes apuka, aki szívesen megvendégeli barátait, fenyőágot hoz az adventi koszorúkészítéshez, legutóbb pedig egy Mária szobrot adományozott közösségünknek. Honnan ered Peti hite, milyen élethelyzetekben tapasztalta meg Isten erejét, hogy látja Isten hűségét, és hogyan alakítja a saját és családja imaéletét, hogy minél szorosabb egységben éljenek Jézus Krisztussal? Abból, hogy a Helsinkitől 60 km-re fekvő Inkooból családotul rendszeresen járnak a magyar misére, tudhattuk, hogy Petiék számára fontos a hit. De a kedélyes vadászemberrel folytatott beszélgetés során a hit egészen csodálatos mélységei tárultak fel. Örömmel osztom meg veletek beszélgetésünk szerkesztett változatát; reményeim szerint a szó legnemesebb értelmében felkavaró olvasmány lesz!

Honnan ered a személyes hited?

Négyéves korom óta jártam hittanra és ministráltam. Kb. 15-18 éven keresztül csütörtökönként hittanra jártam, vasárnaponként meg mindig ministráltam. Magyarország egyik legkeményebb egyházi iskolájában jártam, a Kodály Zoltán Kórusiskolába. Plébánosi ajánlással még Rómába is kiküldtek a ministránstalálkozóra, láthattam II. János Pál pápát. A gyerekhittan után aztán felnőtt hittanra, katekézisre jártam Alberti Árpád atyához.

De tulajdonképpen a születésemnek is érdekes története van, amit a családi beszélgetésekből tudtam meg. Édesanyámék több éven keresztül jártak különböző orvosokhoz, számos nagyon neves orvosnál megfordultak, de mégsem sikerült nekik a kisbaba. Az utolsó főorvos úr, akinél jártak, azt mondta nekik, “Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de maguknak nem lehet gyerekük.” Hozzátette ugyanakkor, hogy azért folytathatják a kezeléseket. Anyukám meg azt mondta neki, hogy tartsanak egy szünetet, ők addig elmennek Lourdesba imádkozni. El is mentek, és aztán arról számolhattak be a főorvosnak, hogy kisbabát várnak.

Tehát te egy kiimádkozott gyermek vagy.

Igen. És az az orvos utána mindig megismerte az édesanyámat. Egyszer, évtizedekkel később, amikor a rendelőben újra találkoztak, az asszisztenseinek is elmondta, hogy **“ő az az anyuka, aki elment imádkozni, hogy gyereke születhessen”**. Ez úgy megmaradt az orvosban, hogy évtizedekkel később is emlegette az esetet.

Volt, hogy megingott a hited?

Amikor egyetemista koromban elkerültem Budapestről, elkezdett kinyílni a világ. Nem voltak ott a szüleim, a hittanos közösség, ahová jártam, úgyhogy elkezdett felhígulni az életem. De még inkább akkor, amikor huszonegy évesen megérkeztem Finnországba, ahol mindent lehet, mindent szabad. Eleinte persze nagyon jó volt, hogy én most elmehetek bulizni a barátokkal, de fokozatosan elkezdett hiányozni a hitélet. Egyszer csak úgy éreztem, hogy teljesen kiürült az életemből az igazi tartalom, hiányzott a katolikus, keresztény közösség. De érdekes, hogy még abban az időszakban is, amikor nem gyakoroltam a hitemet, tudtam, hogy én katolikus keresztény vagyok. Egyszerűen tudtam, hogy ez így van.

Aztán Finnországban súlyos keresztet kaptál...

Pár hónapos volt a nagyfiam, amikor el kellett költöznöm a finn feleségemmel közös otthonunkból, és nem volt még egy éves, amikor elváltunk. Meg akartam menteni a házasságunkat, de a feleségem meghozta a maga döntését. Amikor az volt a láthatás, hogy a szakadó esőben tologathattam a kisfiamat a babakocsiban, gyakran beültünk a Mária-templomba egy imára vagy egy szentmisére. Tulajdonképpen ekkoriban kezdett visszajönni a hitem. Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy igen, én katolikus vagyok, mi járunk templomba. Most már ezt állítottam magamról. A fiam pedig már hároméves korában tudta az esti imákat, mert én csak ilyeneket énekeltem neki. A sok viszontagság pedig érdekes módon hihetetlen módon megerősítette a kapcsolatunkat. A válás utáni első három év-

ben teljesen el voltam veszve, nem tudtam, mihez kezdjek. Az nem merült föl, hogy visszaköltözök Magyarországra, mert azt tudtam, hogy bármilyen nehéz is itt, a fiamat nem hagyom el!

Hogyan álltál talpra?

Lassacskán elkezdtem ismerkedni, mert az egyedüllét nem nekem való. Mindig is szerettem volna családot, és a fájdalmas tapasztalatok ettől nem térítettek el.

A bírósági hercehurcák elől ugyanakkor részben a munkába menekültem. Elkezdtem vállalkozni, és én nagyon tudok dolgozni. De egyre többen mondták, hogy túl sokat dolgozom, főleg a jelenlegi feleségem. Aztán intést kaptam, hogy abba kell hagynom ezt az életmódot, és magamba fordulva el kell gondolkodnom, hogy miért élek. Három kisebb baleset követte egymást, amelyek mind ágyba kényszerítettek. Akkor elkezdtem gondolkodni és imádkozni, hogy most mit csináljak. Arra jutottam, hogy felhagyok a vállalkozással, hogy jobban tudjak a családomra figyelni. Ebben az időszakban, ez kb. négy éve volt, kezdtem el élenként érdeklődni Pio atya iránt. Eleinte a róla szóló filmet néztem meg többször is, aztán rátaláltam Pio atya kilencedére és elkezdtem imádkozni. Kértem a feleségemet, aki egyébként református, hogy mondja ő is velem, hiszen csak tíz perc. Éreztem, hogy jót tesz az imádság, úgyhogy elkezdtem egyre többet imádkozni. Egyszer csak azt vettem észre, hogy eltelt másfél év, és minden nap elmondtam a Pio atya kilencedet.

A megtalált boldogság közepette újabb komoly megpróbáltatás következett...

Eljött 2022 nyara, és a feleségem hazautazott Nyíregyházra az akkor egyéves kisfiúnkkal. Egyszer csak sírva hívott, hogy Matiaszt bevitték a kórházba, az intenzívra. Ahogy leraktuk a telefont, egyből kikerestem a nyíregyházi főplébánia telefonszámát, telefonálni már az autóból telefonáltam, mert munkába kellett mennem. Helsink felé vezetve sírva mondtam el a sekrestyésnek, hogy kell nekünk egy pap, aki most azonnal elmegy a kórházba és megkereszteli a kisfiamat. Fél óra múlva hívott a sekrestyés, hogy nyugodjak meg, beszélt a pappal, aki még ma megkereszteli Matiaszt. Ahogy letettük a telefont, még jobban sírtam, és elkezdtem imádkozni. Aztán hívott a feleségem, hogy bent járt egy nagyon kedves pap, aki a vizet egy kórházi tálkában tartva, ott, az intenzíven megkeresztelte a kisfiúnkat. A kis Matias épp hogy magánál volt, de a videón is

látszik, hogy egy pillanatra rámosolygott a papra. Másnapról pedig elkezdett jobban lenni. A súlyos agyvelőgyulladásból semmi nem maradt vissza.

Pankotai József atya aztán eljött ide, Helsinkibe.

Igen, a Szent Henrik-templomban a magyar mise keretében ünnepélyesen elvégezte a keresztelési szertartás azon részeit, amikre a kórházban nem kerülhetett sor. Azt a pár napot nálunk töltötte az atya, és végtelen béke szállt ránk. Ez a Józsi atya olyan békét és szeretetet árasztott magából, hogy engem mélységesen megrendített. Aztán sokat olvastam, sok előadást meghallgattam, és arra jutottam, hogy Pio atya nagyon jó, de van nekünk egy égi édesanyánk is, és itt az Eucharisztia, amit tisztelnem kell. Végül csináltam magamnak egy imarendet. A hét minden napjára felírtam, hogy kikért, mikért imádkozom. Úgyhogy úgy kezdem a napomat, hogy elmondom az imaszándékomat.

Elmondod, hogy melyik nap kiért imádkozol?

Hétfőn az ismerősökért, rokonokért, munkaadókért, volt osztálytársakért. A hétfői szándék tehát nagyon tág, tulajdonképpen az összes emberért imádkozom. Kedden a papokért, szerzetesekért, apácákért. Szerdán a betegekért, a kórházakban szenvedőkért és azokért is, akik fölajánlják a szenvedéseiket azért, hogy mások szakítsanak a bűneikkel. Csütörtökön azokért, akik megtagadták a Jóistent, azokért is, akik vagy nem veszik észre, vagy nem akarnak tudomást venni róla. Pénteken a családukért, a feleségemért és a két gyermekemért. Szombaton engesztetek a Szűzanya szeplőtelen szívéhez fordulva. Józsi atyától tanultam, hogy ezen a napon nagyon kell imádkozni, mert szombat éjszaka történnek a legnagyobb bűnök. Úgyhogy az ördög cselvetései és csábítása ellen imádkozom. Vasárnap pedig hálaimát mondok azokért az óriási kegyelmekért, amiket a Jóisten készít számunkra. Biztos lehetne ezen csiszolni, de ez az én programom.

Komolyan veszed tehát az imaéletedet.

Úgy kezdtem, hogy elmondom a szándékomat, egy rózsafüzért, aztán egy Pio atya imát. De most, hogy másfél éve buszsofőr lettem, rengeteg időm van imádkozni. Én egyébként nagyon pörgős ember vagyok, olyan, aki megy és csinálja a dolgokat. De a buszban nem tudok hova menni, ott ülök. Volt, hogy úgy belejöttem az imába, hogy egy hosszú nap alatt egyik rózsafüzért mondtam a másik után. Aztán

léleképítő előadásokat hallgatok papoktól. Mi messze lakunk Helsinkitől, nem tudunk mindig bejönni a szentmisére, de találtam egy templomot a Youtube-on, ahonnan finnországi idő szerint fél nyolckor minden nap közvetítik a szentmisét. Ezt meghallgatom minden nap, és elmondom a lelki áldozás szövegét. És akkor eltölti a lelkemet a béke, hogy megtettem, amit a helyzetemben megtehettem. Ja, és mielőtt autóba ülök, elolvasom vagy meghallgatom a napi evangéliumot. De persze nem az a lényeg, hogy meghallgassa az ember, hanem hogy este is emlékezzen rá, hogy azt a szakaszt vigye bele a napjába. Érzem, hogy ez jó.

Hogyan hat a legszorosabb emberi kapcsolataidra, hogy egyre jobban összefonódsz Istennel?

Úgy érzem, hogy a feleségemért nagyon sokat kell imádkoznom, hogy ő is megkapja ugyanazt a kegyelmet, amit én már megkaptam. És mindig mondom, hogy az nem lehet, hogy haraggal váljunk el egymástól. Most is volt otthon egy kis nézeteltérés, hangoskodtak a gyerekek... Úgyhogy azt mondtam, most leülünk, meggyújtunk egy gyertyát, megfogjuk egymás kezét, és imádkozunk. A gonosz lélek megpróbál eltávolítani a Jóistentől, megpróbál veszekedést szítani a családban. Amikor hangosan elimádkozom, hogy „Édes Istenem, ne engedd, hogy a gonosz működése hasson a mi családi életünkre”, akkor látom, hogy ez megnyugtatólag hat a feleségemre is. Külön imádkozunk mindenkiért, hogy jól menjen az iskola, óvoda, és azért is, hogy észrevegyük a Jóisten apró jeleit, és megköszönjük, Istenem, hogy így gondoskodsz rólunk. A feleségem nagyon szereti, ha én hangosan imádkozom; kéri, hogy imádkozzam a nagymamájáért, az anyukájáért.

Van a családotokban az imának kijelölt ideje?

Hétköznapokon este imádkozunk együtt. Én vezetem az imát, a feleségem pedig a saját szavaival imádkozik. Ő vezette be, hogy a gyerekek is mondják el, minek örültek aznap, vagy mi szomorította el őket. Aztán hétvége, amikor nem dolgozom, akkor reggel otthon hallgatom meg a napi evangéliumot. Én korábban kelek, mint a család, és amikor látom, hogy már mocorognak, akkor elkezdem énekelni a reggeli imát. Menjen csak bele a fülükbe, szokjanak csak hozzá. És látom a gyerekeken, hogy ez jó nekik, hogy a nagyfiamnak is jó, ha együtt imádkozom vele. Aztán ha látom, hogy a feleségemnek otthon nagyon sok a tennivalója, ide-oda rohangál,

akkor néha erélyesen szólok: most leülünk és imádkozunk. És ez mindenkire hat. Ha a kisfiunk előtte nagyon csintalan volt, mondjuk felborított három asztalt, akkor is odajön (nevet).

Mit jelent neked a helsinki magyar katolikusok közössége?

Nem is tudom, honnan jött nekem ez a gondolat, hogy szeretnék ennek a kis közösségnek egy Szűzanya szobrot. A Szűzanyának mérhetetlenül nagy segítő ereje van, tud segíteni abban is, hogy még jobban egybefonódjon és egységessé váljon ez a magyar közösség. Nagy szüksége van erre, hiszen olyan könnyű azt mondani, hogy nem megyek el a misére, nem megyek el a közösségbe, hogy nem tudom megcsinálni, mert annyi fontos programom van.

Ha nem lenne a nagyfiam, én rögtön fel tudnék ülni a gépre, és költöznék haza Magyarországra. De egyre jobban tudatosul bennem, hogy minden embernek van egy élethivatása. Miért van ott, ahol van? Lehet, hogy a Jóisten úgy akarta, hogy én itt legyek, és ne is tudjak innen elmenni. Lehet, hogy itt van valami feladatom, talán az, hogy nektek adjam tovább azokat a kegyelmeket, amiket nekem adott a Jóisten.

A tágabb környezetet mit érzel az Istenkapcsolatodról?

A volt főnököm, aki többször berendelt, hogy szinte szünet nélkül dolgozzak, egyszer megkérdezte, hogy én tényleg azt hiszem-e, hogy az én Istenem mindent megold. Mondtam neki, hogy azt. Sokakért imádkozom, és látom az eredményét. Úgyhogy nekem imádkoznom kell, nagyon, másokért.

Végezetül, mit üzensz a közösségünk tagjainak?

Hogy nagyon tiszteljék a papságot! A Szűzanya emlékeztetett rá, hogy egy papnak nagyobb tisztelet jár, mint egy angyalnak, hiszen az összes teremtmények közül egyedül a papok kaptak Istentől felhatalmazást arra, hogy a kenyeret és a bort átváltoztassák Jézus testévé és vérévé.

„Ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.”

-Beszélgetés Andrzej Kostecki atyával

Érettségi után műszaki irányban folytatta tanulmányait. Hogyan ismerte fel, hogy Isten másra hívja? Miért választotta a szerzetesi életet?

Egyetemistaként részt vettem egy nagybőjti lelki gyakorlaton, amit egy domonkos atya tartott. Föltett néhány fontos kérdést: Mi az életem célja, hová tartozom, hová tartok? Éreztem, hogy a választ nem a műszaki pályán találom. Egy idő után inkább emberekkel akartam foglalkozni, segíteni. Egy olyan városban születtem, ahol jelen voltak a szerzetesek, domonkosok is. Láttam, hogyan élnek, mit csinálnak, hogyan foglalkoznak az emberekkel, a fiatalokkal. Nem voltam rögtön biztos a választásomban, de annyira igen, hogy ki akartam próbálni magam, vállaltam a rizikót.

Már hivatásának keresése során megfogalmazódott önben a vágy, hogy Lengyelországon kívül szolgálja Istent vagy később adódott a lehetőség?

Nem gondoltam, hogy valahova mennem kellene, Lengyelországban sok feladatot találtam magamnak. A rendszerváltás követő politikai változások Európában olyan helyzetet hoztak létre, hogy a szerzetesi élet újra jelen lehetett a társadalomban. Kiderült, hogy például Magyarországon szükség van segítségre. Egyetemistaként dolgoztam a békéscsabai konzervgyárban, volt már előzetes élményem, úgyhogy amikor a magyar domonkos atyák segítséget kértek, nekem könnyebb volt pozitív választ adnom a meghívásra. Persze csak pár évre terveztem, ma már 27 éve vagyok Magyarországon.

Lengyelországhoz képest Magyarországon kis számban szolgálnak domonkos szerzetesek. Ön hogy éli meg, hogy

Magyarországon egy kisebb szerzetesi közösség tagja?

Valóban kisebb közösség. Éltem már 120 fős közösségben, s úgy látom, a közösségi élet alapvetően ugyanolyan. De talán nehezebb, ha kevesen vagyunk, hiszen elkerülhetetlen, hogy fájdalmasabban csiszoljuk egymást, többféle feladatot kell magunkra vállalni. De folyamatosan kapcsolatot tartunk lengyel és német domonkos közösségekkel, én magam a krakkóival, ahol száz testvér él. Részei vagyunk hát a nagyobb egésznek.

Prédikációjában arra kereste a választ hogyan élünk úgy, hogy az életünknek értelme legyen? Mit tegyünk?

Sokszor nem találjuk a választ erre a kérdésre, vagy a válasz nem tetszik nekünk. Keresztelő Szent János megmondta mit kell tegyünk, **“akinek két ruhája van, adja oda az egyiket!”** Ez a válasz azonban sokszor nem tetszik nekünk. Milyen válaszra várunk tulajdonképpen? Olyanra, ami kényelmes számunkra? Vagy meghalljuk Isten szavát? Isten azt várja, hogy cselekedjem meg azt, amit kér tőlem... Ha megteszem, egy új élet kezdődik. Aki új ember, az nem élheti tovább a régi életét. Miért tesszük azt, amit csinálunk? Az emberek vagy saját magunk iránti szeretetből vagy Isten iránti szeretetből? Ha szeretetből teszünk valamit, még akkor is ha nincs hozzá kedvünk, akkor van értelme annak, amit teszünk. Ahogy Szent Pál írja a Szeretet Himnuszban: **“Ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem...” (Kor 13, 3 b)** Pál apostol folytatja a himnuszt és leírja, milyen a szeretet. **„ A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (Kor 13, 4-7).** Ez tulajdonképpen az új ember, aki lemond önmagáról és másoknak él.

Vessünk számot önmagunkkal: Az elmúlt héten hogyan éltem? Hogyan tudtam gyakorolni a szeretetet? Csak szép szavak ezek vagy meg tudom élni mindezt? Jobbak akarunk-e lenni? Tudunk-e többet adni magunkból? Mi a következő lépés, amit meg kell tennünk? Esetleg felhívni valakit, akivel rég nem találkoztam vagy adjak a tulajdonomból a rászorulóknak? Kiindulásként nem kell nagyra gondolni, fontos, hogy a hétköznapi dolgokat tegyem másként, rendkívüli módon: szeretettel... Akik szeretnek, azok Istentől születtek újjá.

A szombati misén kihívta a gyerekeket az oltár köré, hogy a Miatyánkot együtt imádkozzák el. Miért érezte ezt fontosnak? És hogyan lehetne jobban bevonni a gyerekeket hitünk megélésébe?

Akartam, hogy a gyerekek közel jöhessenek az oltárhoz, az Istenhez, hogy ne félelemmel, hanem természetesen, barátságosan közelíthessenek. A debreceni templomban például úgy próbáljuk a gyerekeket bevonni, hogy az evangélium olvasásakor kijönnek égő gyertyával, hogy az arcukra ragyogjon Krisztus világossága, hogy bennük legyen Krisztus fénye. Aztán átváltoztatáskor a kicsik csengetnek, hiszen ők azok, akik talán a legközelebb élnek a csodákhoz. De nagyon jó élmények számomra és a gyerekek számára is a nyári tábori misék, melyeket tábortűz mellett tartunk, és a zarándoklatok is.

Milyen élményekkel gazdagodott Finnországban? Mit üzen a finnországi magyar közösségnek?

Jó élmény volt ismerkedni a finnországi domonkosokkal. Aztán csodálatos, hogy itt, Magyarországtól távol befogadnak egy magyar családba! Kívánom, hogy szívmengető közösségek alakuljanak, növekedjenek! Én mióta Magyarországon élek, tanulom a magyar kultúrát. Kívánom, hogy a finnországi magyarok is éljék, boldogan éljék ezt a kultúrát!

**KÉSZÜLJÜNK
EGYÜTT A MISÉRE!**

TUDSZ ZENÉLNI VAGY ÉNEKELNI?

**GYERE A
KÓRUSUNKBA!**

HA ELŐRE KÉSZÜLNÉL A SZOMBATI
MISÉRE, A MISE ÉNEKEIT MÁR
MEGTALÁLOD A WWW.MAFINKA.FI
OLDALON.

Szentmisére járunk

Vasárnap reggel volt. A kis család templomba igyekezett. Ez azonban nem volt egyszerű mutatvány három kisgyermekkel és annak tudatában, hogy az út a templomba legalább 20 perc autóval. Mama korán kelt, hogy az ebédet elkészítse az indulás előtt, s hogy a mise után kész legyen az étel. A jó Isten azonban adott erőt a sok feladathoz és a nagyobb testvérek is szívesen segítettek a készülődésben.

- Borika, összepakolnád a kis táskádat az útra?
- kérdezte Mama.

- Igen, tettem bele kis könyvecskéket, mazsolát és a gyermekek imakönyvét.

- Köszönöm, Borika, nagyon ügyes vagy! -
hálálkodott Mama.

- Hol van a kedvenc kisautóm? - kérdezte Márk. - Azt is vigyünk el!

A nagy készülődés közepette a legkisebb bekakilt a pelusba, így pelust, sőt ruhát is kellett cserélni.

- El fogunk késni - állapította meg Mama.

Közben eszébe jutottak a nagypapa szavai, hogy időben kell érkezni a misére, de legkésőbb a lépcsőima előtt. Az igazat megvallva Mama is tudta, hogy jó lenne nem késni, de mindig az irgalmas mennyei Édesapa jutott eszébe, aki megbocsát.

Istenem, Te tudod, hogy próbálok elkészülni időben. Van, amikor ez megy, van, amikor nem. Azt hiszem, hogy Te megkönyörülsz rajtunk és nem fogod felróni a késésünket! Neked a vágyakozó, szomjazó szív számít, hogy elmegyünk hozzád, veled akarunk lenni!

Mama tudta azt is, hogy a kisgyerekes lét egy állapot, és amikor majd a gyerekek nagyobbak lesznek, akkor könnyebb lesz. Jobban oda fog tudni figyelni a misére. A lényeg, hogy ezt az időt Istennek szánjuk. A gyerekek pedig eközben megtanulják, hogy a templomba járás, az imádkozás fontos a szülőknek. Ez nem csak egy program, hanem az életünk része az Istenkapcsolat, ahogy az otthoni imák is.

Az autóban már mindenki lenyugodott, és szólt a zene.

- Mi miért járunk templomba? Ainoék miért nem járnak? - kérdezte Borika.

- A mise alatt, a templomban együtt énekelünk, imádkozunk és dicsőítjük az Urat - válaszolta Papa.

- De otthon is énekelünk és imádkozunk -
vágta rá Márk.

- A közösség együtt van jelen, és a mise alatt megünnepeljük Jézus feltámadását. A miséző pap megismétli Jézus szavait, amit az utolsó vacsorán mondott és átváltoztatja a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé.

- Mikor, amikor csilingelnek? - kérdezte Márkocska.

- Igen, a csengő is ezt dalolja.

- Miért nem lehet végig ülni? Miért állunk fel, meg térdelünk le?

- Felállással kifejezzük tiszteletünket és azt hogy készen állunk a szolgálatra.

- És a térdelés?

- Az a hódolat jele.

- Miért beszél olyan sokáig a pap bácsi?

- A pap elmondja nekünk Jézus tanítását.

- Az olyan uncsi. Mama, valamikor te is azt mondtad, hogy ma unalmas volt a pap bácsi beszéde - kuncogott Borika magában.

- Igen. Így igaz, sajnálom. Megkérdeztem erről egy pap bácsit, ő azt mondta, hogy ha egy szó vagy gondolat megragadta a figyelmemet, akkor az jó. Az az üzenet nekem szólt.

- Mi olyankor nézegetjük a kis bibliai könyvecskéinket - jegyezte meg Márk.

- Igen, ti még kicsik vagytok. Nektek nem kell a beszédet úgy hallgatni. Hozzátok ma azok a kis könyvek szólnak és köszönöm, hogy nagyon rendesen viselkedtek a templomban!

- Mama, én mazsolát eszem majd - jegyezte meg Blankácska.

- Igen, a picik sok minden mást is csinálnak a mise alatt, de a lényeg, hogy ott vagy és magadba szívod a közösség erejét, szeretetét. Nézed az átváltoztatást, énekelgetsz és mondogatod az imákat.

- Mama, én már nagyon szeretnék áldozni! - sóhajtotta teljes szívéből Borika.

- Tudom, Borika. Annak is eljön nemsokára az ideje - válaszolta mama.

- De mi kapunk keresztet a homlokunkra - dicsekedett Blanka.

- Igen, ti áldásban részesültök.

- Tudjátok, hogy amikor a szentmise végén a pap megáld minket, ilyenkor tulajdonképpen maga Jézus áld meg minket? - kérdezte Papa.

- És hogy áld meg? - kérdezte Márk csodálkozva.

- Küldd, hogy az ő szeretetét vigyük el másoknak is. Vagyis beszéljünk Jézusról másoknak is - válaszolta Papa.

- Na, meg is érkezünk - mondta Mama és a templom irányába mutatott..

- A mise után lesz kávéház?

- Itt lesznek Gergőék is?

- Megyünk utána a sárkányos játszótérre?

- Igen, igen és igen - válaszolta Mama örömmel.

- Jaj, de jó! Gyerünk, fussunk! - kiabálták a gyerekek és gyorsan rohantak fel a templom lépcsőin.

(Alexa)

Várjuk ministránsok jelentkezését!

Kérjük gyermekként ministrált felnőttek jelentkezését és várjuk gyermekek, fiatalok jelentkezését is!

Csatlakozz a ministránsi szolgálathoz, ha:

- Szeretnél jobban megismerkedni a szentmisével, liturgiájával
- Szeretnél szolgálni Jézusnak az oltárnál és megtanulni, mit miért csinálnak a ministránsok
- Szeretnél közelebb kerülni Jézushoz, az oltáriszentséghez!

„Csak Jézusnak szolgálók!”

2024-2025

Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik-templom

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

Február 15.

MAGYAR SZENTMISE

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. január 25.

könyvtárszoba

10.00-12.00

Elsőáldozói felkészítés, vele egy időben
ökumenikus imaóra

2025. február 22.

könyvtárszoba

10.00-12.00

Elsőáldozói felkészítés + Bibliaóra

Január 19.

Fiatalok lelkes estje Zsuzsiéknál

17.00

Érdeklődés: zsurenmic@yahoo.com

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk:

FI 6715 4430 0025 1780

Név:

Mafinka ry

